9 Νοεμβρίου 2009

Ήταν κάποτε παιδιά· Άγιος Νεκτάριος (2ο μέρος)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Συναξαριακές Μορφές

Για που έτσι, βιαστικός, Αναστάση, τον ρώτησε ο κύριος Κλέων Λαζαρίδης που είχε απέναντι από το καπνοπωλείο το μεγάλο εμπορικό κατάστημα.

Ο Ανάστασης στάθηκε αμέσως και σηκώνοντας το κεφάλι του ψηλά, με μιαν ανάσα ζεστή που σαν καπνός έβγαινε από τα χείλη του, είπε....

-Στο ταχυδρομείο πάω, κύριε Κλέων, αυτά τα γράμματα.

-Στο ταχυδρομείο; Είπε εκείνος, κι' εγώ έχω μια δουλειά στο ταχυδρομείο. Δώσε μου τα γράμματα και θα τα πάω εγώ. Εσύ γύρισε στο μαγαζί, γιατί θα παγώσεις, άμοιρο.

– Μα το αφεντικό μου, κύριε....

– Να του πεις ότι θα περάσω από το μαγαζί, όταν τακτοποιήσω τα γράμματα. Να μην ανησυχεί.

– Ευχαριστώ, κύριε Κλέων, είπε το παιδί, και δίνοντας τα γράμματα στα χέρια του πέρασε ξανά τρέχοντας το δρόμο και χάθηκε μέσα στο καπνοπωλείο.

Ο κύριος Κλέων Λαζαρίδης στάθηκε για λίγο εκεί στην άκρη του δρόμου κοιτάζοντας το παιδί. Όταν σιγουρεύτηκε πως μπήκε ξανά στη ζεστασιά του καπνοπωλείου έσκυψε να δει τα γράμματα που κρατούσε στα χέρια του. Άρχισε να διαβάζει έναν-έναν τους παραλήπτες και τα γράμματα να τα βάζει στο τέλος του πακέτου που κρατούσε. Όλες ήτανε εμπορικές επιστολές και οι παραλήπτες καπνέμποροι από τη Σμύρνη, τη Σινώπη και την Τραπεζούντα. Σαν τρέξανε όμως τα μάτια του να διαβάσουν ένα από τα γράμματα που ήτανε περίπου εκεί, στη μέση του πακέτου, έμεινε έκπληκτος για ώρα να το κοιτά, μην μπορώντας να πιστέψει αυτό που έβλεπε.

– Δεν είναι δυνατόν, ψιθύρισε σαν χαμένος. Μα τι λέει εδώ; είπε, και ξαναδιάβασε αργά το φάκελο που στα τρεμάμενα χέρια του σαν φύλλο στον αγέρα σπαρταρούσε.

«ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ΕΙΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ»

Ναι δεν διάβασε λάθος. Αυτό έγραφε με καθαρά γράμματα πάνω ο φάκελος.

Ο κύριος Κλέων αμέσως αναγνώρισε τα γράμματα, αμέσως κατάλαβε τον αποστολέα.

Μα τι μπορεί να λέει εδώ μέσα, είπε, και δίχως να το σκεφτεί βάζει βιαστικά τα υπόλοιπα γράμματα στην τσέπη του παλτού του κι επιδέξια ανοίγει με τα δάχτυλα του το φάκελο που κρατούσε.

Δεν πρόλαβαν τα μάτια του να τρέξουν πάνω σ’ εκείνη τη μικρή καθαρογραμμένη αράδα κι άξαφνα ένα ποτάμι ακράτητο γεμάτο δάκρυα ήρθε και θόλωσε το βλέμμα του. Ανήμπορος να συγκρατήσει το διάβα του, εκείνο πλημμύρισε, φούσκωσε, ξεχείλισε, δίχως να λογαριάσει πως έπρεπε για λίγο να τον αφήσει να χορτάσει όλα όσα ήτανε γραμμένα στο χαρτί ….

«*Χριστούλη* μου, έγραφε το γράμμα, δεν έχω ρούχα και παπούτσια. Στείλε μου Εσύ. Εσύ ξέρεις πόσο Σε αγαπώ.»

Την άλλη μέρα ο κύριος Κλέων Λαζαρίδης μήτε το κρύο λογάριασε, μήτε και το χιονόνερο που έπεφτε αποβραδίς. Μονάχα πήγε και στάθηκε δίπλα στον κουλουρτζή της γωνίας προσπαθώντας να μη χάσει την παραμικρή κίνηση μέσα στο καπνοπωλείο του κυρίου Ευριπίδη που ήταν απέναντι απ' το δικό του κατάστημα. Βέβαια τον ταχυδρόμο τον είδε που μπήκε στο μαγαζί φορτωμένος με την τσάντα του. Και τον Ανάσταση τον είδε που παρέλαβε ένα δέμα και που χάθηκε σαν σκιά στο βάθος της αποθήκης. Μόνο τη χαρά στα μάτια του δεν είδε, μα ετούτο ήταν εύκολο να το φανταστεί...

Πηγή: *Άννα Ιακώβου, «Ήταν κάποτε παιδιά-Άγιος Νεκτάριος» Εκδ. Άθως παιδικά , Δεκέμβριος 2007, σελ. 22-24.*